SUGESTII ETIMOLOGICE IN LUMINA DATELOR DIN ALRR. *Sinteză. BURLAN (BURLOI, BURLUI, URLOI)*, *PLIMBĂ* (*PRIMBĂ*)

MIHAELA MARIANA MORCOV

Interesul pe care îl suscită cuvintele alese de noi pentru a fi analizate din punct de vedere etimologic are două surse diferite: apartenența lor la categoria cuvintelor cu etimologie nesigură sau controversată (situație ilustrată de *burlan*) şi faptul că au fost greşit analizate (cazul cuvântului *primbă*, cu varianta *plimbă*).

Pentru a elucida aceste etimologii vom lua în considerare, pe de o parte, elementele de natură formală şi semantică aflată în legătură cu istoria cuvintelor în discuție, dar şi cu evoluția altor cuvinte afine în ceea ce priveşte înțelesul lor şi, pe de altă parte, poziția geografică a termenilor, care poate fi indiciu al unor împrumuturi sau al unor evoluții interne.

I. BURLAN

Potrivit informațiilor din DA I/I: *A–B*, s.v., cuvântul *burlan* desemnează următoarele realități: ʻtub (de fontă de olane, de beton etc.) din care se fac canale, sulinarʼ, ʻțeavă (de tinichea) prin care se scurge apa de pe acoperişele caselorʼ, ʻscoc (de lemn sau de tinichea etc.) prin care curge apa din izvoare sau din cişmeleʼ, ʻcoloană cilindrică (de olane, la sobele de zid)ʼ, ʻțeavă cilindrică (de tinichea, la sobele metalice), prin care trece fumul din sobă în horn, urloiʼ. După cum rezultă din datele consemnate în ALRR. *Sinteză* IV, cu sensurile ʻjghiabʼ şi ʻolanʼ, termenul *burlan* este atestat preponderent în aria sudică a graiurilor dacoromâne şi numai sporadic în celelalte regiuni ale țării. Acest fapt indică în mod clar, ca zonă de iradiere a cuvântului, sudul țării.

În ceea ce priveşte etimologia lui *burlan*, H. Mihăescu (1993: 317) şi I. I. Russu (1981: 244) înclină în favoarea unui posibil cuvânt de substrat. Deşi rolul limbii literare nu este singurul criteriu de stabilire a vechimii cuvintelor, trebuie să ținem cont de faptul că sursele pe care le avem la dispoziție nu pledează în favoarea acestei ipoteze, deoarece nu furnizează atestări anterioare secolului al XIX-lea. Potrivit datelor din DA I/I: *A–B*, s.v., cea mai veche sursă în care apare cuvântul este DDRF (anii 1893–1895).

FD, XXXVIII, Bucureşti, 2019, p. 75–82

BDD-A30956
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.188 (2026-11-07 06:52:05 UTC)

A. de Cihac susține în CDED II (s.v. *burlui*) teoria unui împrumut din turcă pentru a explica termenul înrudit, *burlui*. La originea lui *burlui* s-ar afla turcescul *borou*, *bouri* ʻțeavă, tub sau canal de fier, de plumb, de aramă, de lemn, de argilă', ʻtrompetă'. Cuvântul turcesc ar fi intrat şi în albaneză prin intermediul lui *bouri* ʻtrompetă de tinichea'. În DA I/I: *A–B*, s.v., cuvântul *burlan* este considerat de origine necunoscută, însă în paranteze se menționează, ca termen înrudit, turc. *buru* ʻțeavă'. Cuvântul *bouru* este consemnat în RHTED, s.v., cu sensurile ʻconductă', ʻ tub'. Dacă semantic nu există niciun obstacol împotriva acestei explicații, la nivel formal este greu de explicat finala cuvântului.

Autorii *Dicționarului etimologic al limbii române* (vol. I, s.v. *burlan*) consideră probabilă ipoteza propusă de E. Suciu (1987: 143), în legătură cu o contaminare între un etimon cuman sau turcesc şi cuvântul *olan*. În DELR I (*ibid.*) este admisă de asemenea observația lui V. Drimba (2001: 44), potrivit căreia la originea lui *burlan* nu se află varianta standard a cuvântului turcesc (*boru*), ci forma dialectală *buru*, mai apropiată de cuvântul din limba română. Ipoteza unei contaminări cu *olan* se sprijină pe sinonimia parțială dintre *olan* şi termenul din limba turcă, ambele cuvinte fiind întrebuințate cu sensul ʻtub de argilă arsă din care se fac canale de scurgere a apei' (Suciu 1987: 143). Un argument în favoarea contaminării este faptul că cele două cuvinte trebuie să fi fost asociate de vorbitori şi la nivelul sensului principal al lui *olan*: ʻpiesă de argilă arsă, folosită ca acoperitoare a acoperişului'. Răspunsurile dialectale înregistrate, în ALRR. *Sinteză* IV, cu sensul amintit mai devreme arată că *burlan* este consemnat şi într-o arie din nord-vestul Munteniei. În mai multe puncte din această zonă este interesant faptul că *burlan* este notat ca răspuns principal, în alternanță cu răspunsul secundar, *olan*. Teoria contaminării este deci confirmată şi de datele geografiei lingvistice, dar nu este sigur că elementul care a venit în contact cu *olan* este cuvântul turcesc, întrucât, din câte ştim, denumirea *bur* ʻconductă, țeavă', care ar trebui să se afle la originea formei contaminate, nu este atestată în dacoromână.

În opinia lui Ciorănescu (în CDER 1218), *burlan* este un cuvânt de origine obscură. Propune totuşi, ca posibil etimon, o variantă a lui *gârlan*, prin schimbarea lui *g* în *b*, ca în *gâtlan–bâtlan*. Dacă acceptăm această explicație, trebuie să presupunem că la sensul actual s-a ajuns printr-o evoluție metaforică bazată pe analogia dintre gât şi conductă. Totuşi nici în materialele dialectale, nici în sursele lexicografice de care dispunem, presupusa variantă anterioară, cu *g*, nu este înregistrată cu accepția ʻburlan'. Un alt aspect pe care îl remarcă Ciorănescu în lucrarea amintită este faptul că *burloi* este un derivat de la *burlan*. Asemănarea dintre cele două cuvinte este evidentă atât din punct de vedere formal, cât şi din punct de vedere semantic, dar pentru a stabili care dintre cele două cuvinte este anterior, trebuie să avem în vedere şi situația altor cuvinte echivalente din punct de vedere semantic cu *burlan*.

H. Tiktin, în TDRG[2] I, s.v., consideră că etimologia cuvântului este necunoscută, însă furnizează o indicație circulară, bazată pe identificarea unui

BDD-A30956
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.188 (2026-11-07 06:52:05 UTC)

etimon probabil, *burlui*, explicat, la rândul lui, printr-un posibil etimon, *burlan*. Caracterul circular al explicației se regăsește și, la A. Scriban, în SDLR, unde *burlan* este considerat drept o variantă a lui *burlui*. Acesta din urmă nu este analizat însă din punct de vedere etimologic decât vag, prin corelare cu mai mulți termeni, printre care și *burlan*. Totuși A. Scriban ne sugerează o pistă de elucidare a etimologiei, prin faptul că trimite la cuvintele *urlă* și *urloi*.

Pe lângă analogiile semantice și formale dintre *urlă*, *urloi* și *burlan*, un alt indiciu al legăturii lor etimologice este aria de răspândire a termenilor. Folosit cu sensul ʻtub gros care se întrebuințează la hornuri, burlan, olan', *urlă* este un cuvânt specific sudului Transilvaniei (cf. DLR, XII, II, *U*, s.v. *urlă*[2]), zonă aflată în continuitatea graiurilor dacoromâne sudice, unde cuvântul *burlan* însumează cele mai multe atestări. De asemenea, potrivit datelor din ALRR. *Sinteză* IV, cu sensul ʻjghiab', cuvântul *urloi* apare în mai multe puncte din Oltenia, aflate tot în aria de răspândire a cuvântului *burlan*. Cu sensul ʻcoș' același cuvânt revine în mod special, în sudul Transilvaniei.

Urlă[2] este considerat, în DLR (*ibid.*), un împrumut din sârb. *urla*. Această ipoteză respectă atât criteriul formal cât și pe cel semantic. Scr. *ûrla* este glosat în Skok (1973, s.v.), prin sintagma italiană *canale dei tetti* „canal la acoperișuri" și prin cuvântul sârbesc, *oluk* ʻjgheab, scobitură în formă de jgheab, de canal, țeavă (de tablă) pentru scurgerea apei', ʻșănțuleț (în interiorul țevii unei arme de foc)'. Pentru a înlătura orice îndoială legată de faptul că termenul a pătruns din sârbă în română și nu invers, precizăm că originea cuvântului din sârbo-croată a fost clarificată tot în Skok 1973 (*ibid.*), unde se indică drept etimon, italianul *orlo* ʻmargine' (< lat. **orulum*).

Pentru a dovedi relația dintre *urloi* și *urlă*, ne sunt de ajutor răspunsurile dialectale consemnate în ALRR. *Sinteză* IV, cu sensul ʻcoș'. În mai multe puncte din Maramureș și din Transilvania cuvântul *horn* este concurat de substantivul derivat cu sufix augmentativ, *hornói*. Rațiuni aflate în legătură cu trăsăturile referentului desemnat au dus la apariția acestui derivat și a derivatului diminutival, *hornéț*, specific Maramureșului.

Pe baza răspunsurilor dialectale înregistrate în ALRR. *Sinteză* IV, cu sensurile ʻcoș', ʻolan' și ʻjghiab', putem delimita următoarea arie de distribuție a cuvântului *urloi* (*hurlói*): sud-estul Transilvaniei, în continuarea ariei lui *horn* și *hornói*, precum și sudul și vestul Olteniei. Cuvântul *urlói* a mai fost consemnat, de asemenea, într-o localitate din Maramureș. Faptul că *urlói* este atestat, în mod special, în zona de contact dintre *urlă* și *hornói* ne îndreptățește să credem că *urlói* este rezultatul unei contaminări dintre cele două cuvinte. Variantele intermediare care confirmă ipoteza contaminării sunt *hurlói*, (atestată în câteva puncte din sudul Transilvaniei, un punct din Maramureș și punctul 960, din Oltenia) și *hurluáje* (atestată în două localități din Transilvania). Din sudul Transilvaniei și din Oltenia, *urlói* (*hurlói*) a pătruns și în Muntenia și Dobrogea, unde îl întâlnim, fie ca răspuns

BDD-A30956
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.188 (2026-11-07 06:52:05 UTC)

secundar (punctul 759, aflat la granița cu Oltenia), fie ca răspuns principal, sub forma *urlúi̯*, în mai multe puncte din zona amintită.

Varianta *burloi*, explicată în DELR I (s.v. *burlan*) drept rezultatul substituiri lui *-an*, din *burlan*, cu sufixul *-oi*, nu este atestată printre răspunsurile dialectale din ALRR. *Sinteză* IV. În legătură cu acest aspect, semnalăm faptul că în DGDS I, *burloi* este considerată o formă rară. Termenul este consemnat atât cu sensurile ʻtub de tablă, prin care se scurge apa de la acoperiș’, ʻțurțure de gheață’ (cf. DGDS I, s.v.), cât şi cu accepția ʻulcior de pământ având în partea de sus (la gură) nişte găurele şi în toartă o țâță din care se bea apă sugând’ (cf. DA I/I: *A–B*, s.v. *burlan*). Având în vedere aspectul formal, *burloi* trebuie analizată drept o variantă fonetică a lui *urloi* şi nu o variantă lexicală a lui *burlan*. Consoana inițială a cuvântului se explică printr-o contaminare cu *burlan* sau cu *buriu*, varianta morfologică a lui *burie* (< srb., bulg. *burija*, cf. DELR I, s.v. *burie*). Termenul *urloi* putea să se fi contaminat şi cu derivatul diminutival *buriaş*. Potrivit datelor din DGDS I atât *buriu*, cât şi diminutivul *buriaş* sunt înregistrate în graiurile sudice.

Forma de neutru, *buriu*, este înregistrată, în DA I/I: *A–B*, s.v. *buriu*, cu accepția ʻvas din doage de lemn, de obicei mai mic decât un butoi, având forma unei roate’, iar forma de feminin, *burie*, este consemnată ca denumire pentru vasul ʻîn care curge răchia când se fierbe’ (*ibid.*). Contaminarea dintre *urloi* şi *buriu* a putut să aibă loc pe două căi: fie în contextul asocierii *buriului* cu recipientul aşezat la streaşina caselor, sub *urloi* (*burlan*, *olan*), pentru a colecta apa de ploaie, fie prin corelare cu procesul de fabricare a alcoolului sau cu asemănările dintre recipientele care servesc la păstrarea lichidelor.

Având în vedere aria de răspândire şi semantismul cuvântului *burlan*, suntem de părere că acesta este rezultatul unor contaminări succesive la care au participat cuvântul *olan* [< *ol* (formă de neutru singular, refăcută după pluralul *oale*) + *-an* cf. DLR, VII, II, *O*, s.v.], probabil cuvântul *urloi* şi cuvântul *buriu* (sau derivatul diminutival, *buriaş*).

Tot printr-o contaminare cu un cuvânt din familia lui *buriu* (este vorba de femininul *burie*) se explică probabil şi *burlui*, consemnat în DA I/I: *A–B*, s.v. *burlan*, cu sensul ʻun lemn, de o palmă de înalt, gros ca vrana bolobocului, în care se bagă când se fierbe vinul’. Ceea ce indică fenomenul contaminării este, pe lângă asemănarea formală dintre termeni, faptul că cele două recipiente denumite *burie* şi *burlui* coincid în ceea ce priveşte funcționalitatea, dimensiunea şi materialul din care sunt fabricate.

În concluzie, *buriu* şi cuvintele din aceeaşi familie prezintă, spre deosebire de turcescul *buru*, avantajul de a fi bine atestate în dacoromână şi, mai ales, în graiurile din sudul țării. În plus, cuvântul este un element vechi (termenul este consemnat, la feminin, încă din 1650, în Anonimus Caransebesiensis, cf. DA I/I: *A–B*, s.v. *buriu*). Existau deci condițiile favorabile pentru ca acest termen bine înrădăcinat în limbă să participe, alături de sinonimele sale parțiale sau de cuvintele folosite în acelaşi context de comunicare, la crearea unor denumiri hibride.

BDD-A30956
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.188 (2026-11-07 06:52:05 UTC)

II. PLIMBĂ

Cuvântul *plimbă* a fost considerat în DLR (VIII, III, *Pînă*[1]*–Pogribanie*, s.v.) drept un postverbal de la *a plimba*. Această etimologie întâmpină dificultăți de ordin semantic. Substantivul *plimbă* este înregistrat în DLR (*ibid.*) cu sensul principal ʻparte de deasupra a unei balustrade, a unei scări de care se prinde cu mânaʼ şi cu sensul secundar (ramificat în mai multe direcții) ʻnume dat unor obiecte sau părți ale acestora care servesc la fixare, la susținere, la sprijinireʼ. Din exemplele citate în DLR (*ibid.*) rezultă că majoritatea obiectelor desemnate prin termenul *primblă* sunt fabricate din lemn. Este greu de stabilit o legătură între valorile semantice ale substantivului *plimbă* (cu varianta *primblă*) şi înțelesurile verbului *a plimba*, pe care autorii DLR îl consideră etimonul lui *plimbă*.

Atât în citatele care ilustrează sensul al doilea, cât şi la finalul articolului de dicționar consacrat substantivului *plimbă*, sunt menționate următoarele variante fonetice: *plimb*, *plimbie*, *primbă*, *primblă*, *primblu*. În ALRR. *Sinteză* IV, variantele fonetice *prímblă* şi *plímbă* sunt înregistrate, alături de *príglă*, *príŋgă* şi *spriŋgă*, printre denumirile dialectale ale chingii sau ale lemnului care uneşte căpriorii casei. Aria de distribuție a răspunsurilor se află în mai multe localități din Banat, o localitate din Muntenia (punctul 812) şi o localitate din sudul Transilvaniei (punctul 397). De asemenea, într-un punct din sudul Moldovei (punctul 667) s-a obținut diminutivul *priyíță*.

Sensul comun al denumirilor, asemănările formale dintre ele, precum şi distribuția lor geografică ne sugerează faptul că ele sunt înrudite.

Deşi chinga folosită în construcția casei reprezintă tot un obiect de susținere, iar sensul ʻchingăʼ este menționat atât sub intrarea *plimbă*, cât şi în definiția cuvântului *priglă,* autorii DLR (*ibid.*) au preferat să trateze termenii *plimbă* (*primblă*) şi *priglă* în două articole separate. Dacă primul este considerat o creație pe teren românesc, cel de al doilea este interpretat drept un împrumut din sârba dialectală (DLR VIII, V, *P*, *Presin–Puzzolană*, s.v. *priglă*). Deşi nu contestăm existența unui cuvânt asemănător în graiurile sârbeşti, menționăm că nu l-am găsit nici în Skok 1973, nici în Rječnik 1935. Un cuvânt asemănător este însă atestat în bulgară. БЕР V furnizează forma de plural *пръгли* definită ca ʻdințişorii sau scoaba de fier cu care se susține pânza la războiul de țesutʼ. În DLR (*ibid.*) (apud Lexic Reg. 1960: 84) se menționează, pe lângă singularul *priglă*, şi o formă de plural, *prigli*, mai neobişnuită pentru graiurile sudice, unde a fost consemnată. Este posibil ca această formă de plural să se explice prin modelul exercitat de cuvântul bulgar.

Priglă este atestat în DLR (*ibid.*) cu accepțiile ʻtrunchi de copac tânăr, de unu sau doi metri lungime, folosit ca lemn de focʼ, ʻlemn de foc de calitate inferioarăʼ, ʻchingă de lemn prin care se prind căpriorii unei case pentru a le mări rezistențaʼ. Ultima accepție este consemnată pentru graiurile din Banat.

BDD-A30956
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.188 (2026-11-07 06:52:05 UTC)

Sensul din bulgară, de ʻelement de susținere la războiul de țesutʼ este corelat în DLR (VIII, III, *Pînă[1]–Pogribanie*, s.v. *plimbă*), pentru sudul Transilvaniei, cu varianta *primblă*, ceea ce sugerează un nou argument în favoarea ideii că *priglă* şi *primblă* sunt înrudite. Fenomenul care a declanşat evoluția formală a cuvântului *priglă* este, foarte probabil, o contaminare cu sinonimul *chingă*. Potrivit datelor din ALRR. *Sinteză* IV, răspunsul majoritar *chingă* a fost consemnat şi în aria lui *priglă*. Forma rezultată în urma încrucişării dintre cele două cuvinte a fost *priŋgă*. După cum am văzut, aceasta este atestată în două puncte din Banat şi în Muntenia (cu proteza lui *s*). Menționăm că în DLR (VIII, V, P, *Presin–Puzzolană*, s.v. *pringă*), şi această formă a fost tratată într-un articol separat, deşi sensul ei de ʻfiecare dintre cele două lemne puse de-a curmezişul peste capetele loitrelorʼ este foarte apropiat de sensurile lui *priglă*, iar aria de răspândire a termenului se află tot în Banat. Având în vedere că cele două denumiri nu au fost corelate, nu e de mirare că, în aceeaşi sursă amintită, etimologia lui *pringă* este considerată necunoscută. Contaminarea dintre *priglă* şi *chingă* a putut să acționeze şi în sens invers, după cum rezultă din varianta *chirgă*, înregistrată cu sensul ʻo parte a mesei de dulgherʼ (DA I/II: *C*, s.v. *chingă*). Folosirea alternativă a formei *pringlă* şi *prigă* explică apariția unei variante hibride care conține o nazală şi consoana *l*. Apariția lui *b* se explică fie printr-un accident fonetic, de aceeaşi natură cu cel care a declanşat înlocuirea lui *c* prin *p* în *locşor* ʻplacentăʼ (forma *lopşor* este înregistrată tot în Banat, în punctul 81, ALRR. *Sinteză* III, h. 385, p. 45), fie printr-o remodelare a lui *priglă* (sau *pringă*) după forma de indicativ prezent, persoana a 3-a a verbului *a plimba* (cu varianta învechită şi etimologică, *a primbla*), utilizat cu sensurile ʻa muta (un obiect) dintr-un loc în altulʼ, ʻa (se) deplasa (despre obiecte)ʼ. Condițiile favorabile pentru această remodelare au fost create de asemănările formale dintre cuvinte şi de întrebuințarea lor în acelaşi context.

CONCLUZII

Analiza cuvintelor *burlan*, *burloi* (*burlui*) şi *plimbă* ilustrează rolul pe care geografia lingvistică îl are nu numai în stabilirea etimologiei, ci şi în renconstituirea istoriei cuvintelor. După cum am putut constata, delimitarea ariilor de distribuție a cuvintelor ne-a ajutat să considerăm originea termenilor *burloi* şi *plimbă* dintr-o perspectivă nouă. Un alt aspect pe care l-am evidențiat în rândurile de mai sus este faptul că ipoteza contaminării este plauzibilă în condițiile în care ambele elemente care au fuzionat sunt atestate în limba română. Din acest motiv, am preferat să identificăm, în locul turc. *buru*, rom. *buriu*, ca element al contaminării aflate la originea cuvântului *burlan*.

BDD-A30956
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.188 (2026-11-07 06:52:05 UTC)

BIBLIOGRAFIE

ALRR. *Sinteză*, III, IV = (coord.) Nicolae Saramandu, *Atlasul lingvistic roman pe regiuni*. *Sinteză*, volumul III, de Mihaela-Mariana Morcov, Manuela Nevaci, Daniela Răuţu, Irina Floarea, Carmen-Ioana Radu, Ionuţ Geană, Mara Iuliana Manta, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2018, volumul IV (în curs de elaborare), Alina Bojoga, Irina Carmen Floarea, Mara Iuliana Manta, Mihaela-Mariana Morcov, Manuela Nevaci, Daniela Răuţu, Teodora Nicoleta Toroipan.

БЕР V = Българскка Академия на нагуте нститут за Български Език, *Българрски етиммолоогичеен речник*, вл. Георгиев, ив. Гиллъбоов, й. Заимов, ст. Иллчев, Том V, Падѐж-Пуска, реедактори: Мария Рачева, Тодор Ат. Тодоров, София, 2012.

CDED II = A. de Cihac, *Dictionnaire d'étymologie daco-romane*, vol. II. *Éléments slaves, magyars, turcs, grecs-moderne et albanais*, Francfort, Ludolphe St. Goar; Berlin, S. Calvary; Bucureşti, Sotschek, 1879.

CDER = Alejandro Ciorănescu, *Diccionario etimológico rumano*, Madrid, Editorial Gredos, 1966.

DA = Academia Română, *Dicţionarul limbii române*, sub conducerea lui Sextil Puşcariu. Tomul I. Partea I: *A–B*, Bucureşti, Librăriile Socec & Comp. şi C. Sfetea, 1913; Tomul I. Partea II: *C*, Bucureşti, Tipografia Ziarul Universul, 1940.

DDRF = Frédéric Damé, *Nouveau dictionnaire roumain-françai*s, 4 vol. Bucarest, Imprimerie de l'État, 1893–1895.

DELR I = *Dicţionarul etimologic al limbii române*, vol I, *A–B*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2011.

DGDS I = Maria Marin (coord.), Ion Ionică, Anca Marinescu, Iulia Mărgărit, Teofil Teaha, *Dicţionarul graiurilor dacoromâne sudice*, volumul I, literele *A–C*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2009.

DLR = *Dicţionarul Limbii române*. *Serie nouă*, Bucureşti, Editura Academiei Române, Tomul VII, Partea a II-a. Litera *O*, 1969, tomul VIII, partea a V-a, *P*, *Presin-Puzzolană*, 1984, tomul VIII, partea a III-a, *Pînă*^{1}*–Pogribanie*, 1977, Tomul XII, partea a 2-a, Litera *U*, 2002.

Drimba 2001 = Vladimir Drimba, *Cercetări etimologice*, Bucureşti, Editura Univers Enciclopedic („Etymologica" 8), 2001.

Lexic. Reg. 1960 = Gh. Bulgăr, *Lexic Regional*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1960.

Mihăescu 1993 = Mihăescu Haralambie, *La Romanité dans le Sud-Est de l'Europe*, Bucarest, Editura Academiei Române, 1993.

RHTED = Serap Bezmez, *The redhouse turkish-english dictionary*, Nisan, Istanbul, 2007.

Rječnik 1935 = *Hrvatskoga ili srpskoga jezika, na svijet izdaje Jugoslavenka* Akademija Znanosti i Umjetnosti, T. Maretić, Dio XI, *Posmrtnik-Prikladańe*, U Zagrebu, Stampanu u Nadbiskupskoj, Štampariji, 1935.

Russu 1981 = I. I. Russu, *Etnogeneza românilor*. *Fondul traco-dacic şi componenţa latino-romanică*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1981.

Skok 1973 = Petar Skok *Etimologiski rječnik hrvatskoga ili spr skoga jeyika, Dictionnaire etymologique de la langue croate ou serbe*, rédacteurs: Mirko Deanovič, Ljudevit, Jonke, tome troisième, poni^{2}–Ž, Academie Yougoslave des Sciences et des Beaux Arts, Zagreb, 1973.

BDD-A30956
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.188 (2026-11-07 06:52:05 UTC)

SDLR = August Scriban, *Dicţionaru limbii româneşti (Etimologii, înţelesuri, exemple, citaţiuni, arrhaizme, neologizme, provincializme)*, ediţiunea întâia, Iaşi, Institutul de Arte Grafice „Presa Bună", 1939.
Suciu 1987 = Emil Suciu, *Note etimologice privitoare la unele împrumuturi din limba turcă* (III), în „Studii şi cercetări lingvistice" 2, 1987, Bucureşti, Editura Academiei Române, p. 142-147.
TDRG^2 1 = Dr. H Tiktin, *Rumänisch-deutsches Wörterbuch*, Band I, Wiesbaden, Otto Harrassowitz, 1986.

SUGGESTIONS ÉTYMOLOGIQUES À LA LUMIÈRE DES DONNÉES FOURNIES PAR ALRR. *Synthèse*

Résumé

Dans cet article nous avons examiné dans la perspective des données fournies par la géographie linguistique et reflétées dans l'ALRR. *Sinteză*, l'origine des mots *burlan* et *plimbă* (*primblă*). L'aréologie des mots analysés prouve, à notre avis, que *burlan* est le résultat d'une contamination entre *olan* et *buriu* (ou le dérivé *buriaş*, de la même famille lexicale). L'analyse du sémantisme, de la forme et de la distribution géographique du mot *primblă* (*plimbă*) nous suggère l'hypothèse étymologique d'une forme contaminée qui a dû être altérée sous l'influence des formes de l'indicatif présent, de la 3e personne du verbe *plimba* (*primbla*) 'changer la place d'un objet' 'se déplacer, changer de place (sur un objet)'.

Institutul de Lingvistică al Academiei Române
„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti"
Bucureşti, Calea 13 Septembrie nr. 13

BDD-A30956
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.188 (2026-11-07 06:52:05 UTC)